

Bon-BOM

A Bolyai Önképző Műhely Lapja

2011. December

Mindenki
bejglije

Fogorvos,
mint
élmény

Temetői
séta

A magunk bejglije

A téli szünetet – sok más „sorstársamhoz” hasonlóan – egy ideje én is csak vizsgaidőszaknak hívom. Mint sokan mások, én is az utolsó pillanatig leckeönnyvel a kezemben szaladgálok és a tökéletes ajándékok helyett inkább azon gondolkodom, vajon a fa alatt is tanuljak, vagy elég karácsony másnapján nekiülni. Aztán valahogy mégis sikerül elengedni a dolgokat és szívvel-lélekkel megélni az ünnepet. Van erre egy külön meditációs technikám. Bejglinek hívják.

Az utolsó bejegyzés után egy időre a sarokba dobom az indexet és felveszem az otthonkámat, meg a hímzett zsebű vászonkötényt. A konyha csatatérre változik, előkerül a matuzsálemi korú öntöttvas mákdaráló, az ívesre kopott nyújtódeszka, meg a mérleg, amit egyforintosokkal kell kiegyensúlyozni.

Fogom a konyhai eszközöket, amik közül nem egy a negyedik generációt szolgálja ki, és engedem, hogy a kezemből maguktól előjöjjenek a nagyanyám mozdulatai. Görnyedek az öreg asztal fölött, ahogyan generációkkal ezelőtt, megszámlálhatatlanul sok karácsony előtt görnyedtek a nagyanyáim. Öt éve már, hogy én sütöm a bejglit a családnak, a barátoknak és azoknak is, akik már olyan régen tartoznak a bejgli bűvkörébe, hogy csak az alapján ismerem őket, szeretik-e a mazsolát a diótöltelékben. Mert a bejgliben az a legszebb, hogy összeköt.

Talán az a legszebb a karácsonyban, hogy aki nagyon figyel, az rájön, hogy mi lehet az ő saját bejglije, a mozzanat, ami neki is és másnak is ünneppé teszi az ünnepet. Néha csak egy mozzanat, egy gesztus, egy mondat, ami jelzi: a szeretet ünnepe hazaértünk, együtt vagyunk, megnyugodhatunk.

Bármennyire rohanjon is a világ, hagyjunk magunknak egy kis időt a bejglire! Engedjük, hogy magával sodorjon a régi varázs, és varázsoljunk egy kicsit mi is. Csak hogy egy kicsit könnyebb legyen majd az angyaloknak.

Temetőlátogatás

Egy gyönyörű őszi napon három nappal halottak napja után az Úr 2011. évében a BOM maroknyi csapata felderítő útra indult a Kerepesi temetőben, hogy felkutassa a rég múlt idők nagyjait. Magasztos céljuk az volt, hogy tiszteletüket róják le előttük és megemlékezzenek kimagasló tetteikről.

Az úton járva mind csak csodálattal tudtunk adózni a Kossuth Lajos vagy Batthyányi Lajos díszes síremlékei előtt. Merengve emlékeztünk meg a magyar szabadságharcokban résztvevőkről. A legutóbbi emlékeit őrizendő, két egyenruhás katona állt tisztelegve. Elhaladtunk neves íróink, költőink színe előtt és olvastuk

nyughelyeiken verseiket, idézeteket. József Attila sírjánál még gyertyát is gyújtottunk és olvastuk múlt gondolatait. Radnóti Miklós sírját pedig már benőtte a borostyán az évek során.

Számomra a legszebb élménye az őszenek ez a séta volt. Nagyon elgondolkodtató az elmúlást látni sok szempontból. Látni az idő vas fogát a kriptákon, melyeket családok építettek, hogy tisztelettel emlékezzenek szüleikre, nagyszüleikre, hozzátartozóikra; vagy emlékhelyeket, melyeket a történelem jeles eseményei emeltek; a lehulló leveleket a vegetálni készülő fákról.

Szerencsésnek érzem magam, hogy részt vehettem Veletek ebben a temetői sétában.

Köszönöm Mindenkinek!

Bere Anikó
(Junior)

Egy kis filozófia

A szeretet - az igazi, a megváltó – a hibákkal együtt fogad el, azoktól nem riad vissza és nem válik elutasítóvá. Valamilyen szinten képesnek kellene lenni elfogadni magunkat és a másikat, a hibáink ellenére, és azokkal együtt. Nem vagyunk hibátlanok, ez tény, ezen akkor sem változtathatunk, ha minden erőnkkel igyekszünk helyesen élni. De bennünk van a tökéletesség vágya és képe, ami felé törekedhetünk.

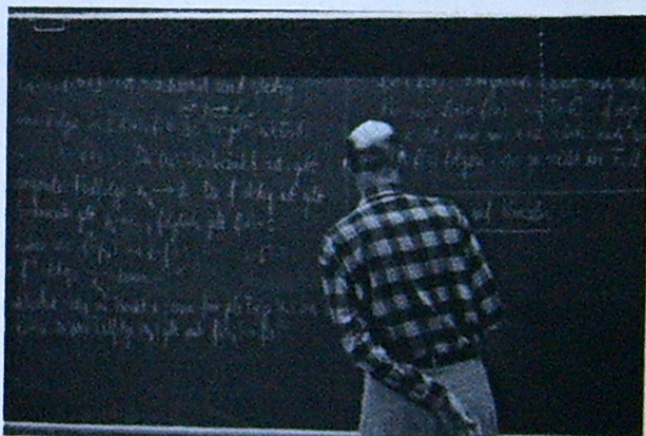
Szerintem a bibliai idézetek, hogy „Isten fiainak hívnak minket és azok is vagyunk”(János apostol első levele 3:1), illetve, hogy az „Isten képmására teremtette az embert” (Mózes 1: 26-27) azt jelentik, hogy magunkban hordozzuk az Istenhez való hasonlatosságot, és ehhez méltóan kellene élnünk. Érdekes kérdés az ember tökéletessége. Mennyire vagyunk mi tökéletesek? Ha a tökéletes Isten alkotott bennünket, akkor lehetünk egyáltalán tökéletlenek? Mégis hibázunk, tévedünk, elbukunk – a földi utunkat végig kísérik az elesések.

Én ezt a kérdést is az élet egyik legnagyobb paradoxonjának vélem. Úgy gondolom, hogy életünk Istenhez kapcsolódó nagy kérdéseire a válaszok egytől egyik paradoxonok. Számunkra felfoghatatlan, látszólagos ellentétek, amiket egyedül az Isten képes feloldani. Mi csak találgathatunk. És átérezhetjük, megtapasztalhatjuk az Isten szeretetét, ami felülírja kérdéseinket és tudatlanságunkat.

Az én tippem ez: Isten tökéletesnek alkotott bennünket, egytől egyig azok vagyunk. A hibáinkkal együtt és azok ellenére vagyunk azok. De a tökéletesség nem egyenlő a hibátlansággal. Isten fogalomrendszere más, mint a miénk. Ezért elismerni tévedéseinket és az Isten kegyelmét

kérni, de emellett büszkén és hálásan képviselni életünkkel Isten alkotását nem két egymást ütő hozzáállás. A tökéletesség, tökéletesedés vágya pedig azzal a megnyugtató és örömteli érzéssel működhet tovább bennünk, hogy tudjuk, az Isten ezektől nem szeret jobban, az Isten már most szeret, mindig és mindenkoron.

Néha úgy érzem, Isten olyan, mint a kedvenc általános iskolai matektanárom. Járkál körbe-körbe a tanulók között a teremben, és mosolyog, mikor látja, hogy milyen sületlenségeket írunk a dolgozatba. De aztán egyszer csak odajön és rámutat az egyenlet bal

oldalára, és odasúgja, hogy "Dórika, én azt az x -et átvinném a másik oldalra és osztanék 2-vel".

Nincs a világon jobb fej valaki Istennél és az általános iskolai matek tanáromnál. :)

Fogászati élménybeszámoló

Rájöttem, hogy tulajdonképpen szeretek orvosi rendelőkbe járni. Életem könyvének legszínesebb lapjai közé tartoznak ezek az izgalmas tapasztalatok, amelyekre ezeken a helyeken szert teszek. Persze, erre csak utólag ébred rá az ember lánya.

Ma fogászaton voltam. A kedves doktornő igazán tiszteletreméltó módon már jó előre jelezte, hogy „lehet, egy kicsit majd várnia kell”, de azért csak jöjjen nyugodtan. Ha nyugodtan nem is, de az izgatottságtól lelkesen indultam útnak reggel, magammal jó előre megbeszélve, hogy 'csak semmi

türelmetlenség, ez a nap a fogászaté.

Először a fogtechnikushoz látogattam el, aki azonban „továbbított” a rendelőbe, mondván, még egy fél óra munkára van szüksége. Én ezen a dolgon természetesen nem akadtam fenn, hiszen jó munkához, mint tudjuk, idő szükségeltetik. És legalább szép fogszabályzót alkot számomra.

Megérkeztem a rendelőbe. A doktornő már készült a magyarázattal:

- Tudja drágám, művészeknél és fogtechnikusoknál ez normális. Nem lehet őket kiszámítani.

- Persze - mondtam én (lelkesedve a találó hasonlatért), és magamban hozzátettem: „Megértem, hiszen én is afféle vagyok...”

Na de, az izgalom csak most kezdődött.

- Menjen már vissza kislány, a fogtechnikus üzeni, hogy készen van a fogszabályzója. Akkor hirtelen megmozdult bennem a kisördög, bármennyire is igyekeztem udvariasan elhallgattatni:

- De hát doktornő, a technikustól jövök, aki azt mondta, jöjjen csak ide a rendelőbe és ő majd utánam küldi a fogszabályzót.

- Nem baj, menjen csak vissza, most már ne bonyolítsuk a helyzetet – válaszolt a doktornő.

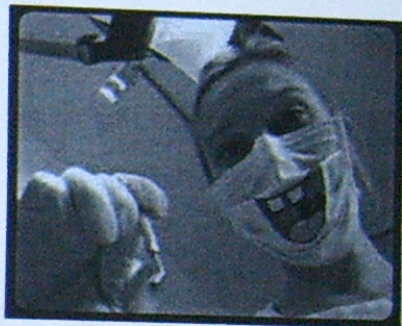
Hát, mondtam magamban, én bizonyúristen bonyolítani fogom. (Vigyázz Dóri, a tűzzel játszol!)

- Doktornő, én nem megyek vissza. A fogtechnikus azt mondta, menjek csak, majd ő elküldi. Ne csináljon belőlem hülyét, nem megyek vissza.

Ekkor már éreztem, hogy az összes rendelői szabályzatot áthágtam. Meg mertem szólalni, vitába elegyedtem és kitartottam az igazam mellett.

Most végem van – gondoltam.

- Rendben van, akkor menjen ki, majd elhozzák magának – hangzott a hűvös felelet.

A váróteremben volt időm felkészülni a harcra. Az érvek, mint katonák sorakoztak a szám sarkában, én meg buzdító beszédet intéztem hozzájuk, de közben úgy tettem, mintha könyvet olvasnék, nehogy észrevegye valaki, mire készülök.

Kis várakozás után megérkezett a várva várt műretek.

- Jöjjön, *kisasszony* – szólított a doktornő.

Na, ez fejbe vágott. Kislányból hirtelen *kisasszony* lettem, a szó összes lehetséges gunyoros konnotációjával feldíszítve, természetesen. Erre nem számítottam. És még nincs vége:

- Zsebkendőt hozott magával? Úri hölgyeknél mindig van zsebkendő, nem igaz?

Ez a támadás lefegyverzett. A katonás érvekre nem is volt már szükségem. Nem kívántam harcolni, nem küzdöttem további babérokért. A '*kisasszony*' épp elég nagy dicséret volt számomra. Elvégre, nem minden nap neveznek így. Következő alkalommal talán megkapom a császárné-t, de az őfelsége sem lenne rossz. De tudja mit, doktornő? Én nem vagyok telhetetlen. Megelégszem azzal is, ha csak egyenlő emberként kezel. Nem árt, ha az ember lányában van némi szerénység.

Ady Endre: Karácsony

I.

Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.

Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumban
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.

A templomba
Hosszú sorba'
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.

Mínta itt lenn
A nagy Isten
Szent kegyelme súgna, szállna,
Az én kedves kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.

II.

Bántja lelkem a nagy város
Durva zaja,
De jó volna ünnepelni
Odahaza.
De jó volna tiszta szívből

– Úgy mint régen –
Fohászkodni,
De jó volna megnyugodni.

De jó volna, mindent,
Elfeledni,
De jó volna játszadozó
Gyermek lenni.
Igaz hittel, gyermek szívvel
A világgal
Kibékülni,
Szeretemben üdvözülni.

III.

Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna,
Oh, de nagy boldogság
Szállna a világra.
Ez a gyarló ember
Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.

Golgota nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget.
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra.

Ady Endre